

rigtigt, at fordi en Mand er Lønarbejder, skal han have Statstilskud til at betale sin Præmie. Man vil holde paa, at naar han har en større Indtægt, skal han, hvad enten han er Lønarbejder eller ikke, i den Tid, han har denne Indtægt, betale uden at faa Statstilskud til sin Præmie.

Valdemar Olsen: Idet jeg ganske slutter mig til de Udtalelser, min ærede Partifælle og mit Partis Ordfører har fremsat, vil jeg gerne som praktisk Sygekassemand knytte et Par Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag. Jeg kan begynde med at give de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem, som talte sidst, min fulde Tilslutning, naar det ærede Medlem forlangte, at bemidlede Medlemmer skulde have en absolut Ret til at blive i den Sygekasse, som de var Medlemmer af, før de blev bemidlede. Jeg mener, at man har gjort disse Medlemmer stor Uret; de saakaldte bemidlede Medlemmer har efter min Mening gennem deres Medlemsskab i Sygekassen erhvervet en Ret, som man ikke burde tage fra dem. Man berører dog ellers ikke Folk deres vel erhvervede Rettigheder. Man siger f. Eks. ikke til Embedsmænd: I har ganske vist opnaaet Ret til Pension, men nu tager vi den fra jer alligevel. Jeg kender et Tilfælde, hvor et Ægtepar i 1887 gik ind i en Sygekasse og i 1908 blev saa bemidlet, idet Manden fik 2,400—2,500 Kr. i aarlig Indtægt, at de ikke kunde forblive i Sygekassen, men blev, som man populært siger, smidt ud. Hvis nu Manden dør, er hans Enke selvfølgelig ganske ubemidlet, thi man kan ikke antage, at vedkommende har kunnet lægge noget op, som hans Enke senere kan leve af. Hun vil altsaa i saa Tilfælde staa tilbage som ubemidlet, maaske med ukonfirmerede Børn. Men hun er ikke længere i Sygekassen og kan ikke komme derind igen, maaske fordi hun er over den Alder, som er fastsat som Grænse for Optagelse i Sygekassen, maaske ogsaa, fordi hendes Helbred ikke er tilfredsstillende. Til Trods for, at vedkommende Ægtepar i over 20 Aar har været Medlemmer af Sygekassen og derved erhvervet Ret til at nyde godt af Sygekassen indtil deres Død, bliver den paagældende Enke altsaa alligevel smidt ud af Sygekassen og alle Rettigheder berøvet baade hende og Børnene. Hvis Manden blev kronisk syg og derved mistede den Indtægt, han en Tid lang har haft, saaledes at han atter kom over i de ubemidlede Rækker, vilde han heller ikke

kunne gaa ind i Sygekassen igen, og de Rettigheder, han har erhvervet ved 20 Aars Medlemsskab, er altsaa tagne fra ham. Det mener jeg er en meget stor Uret, og derfor vil jeg, saa kraftigt jeg kan, give min Tilslutning til, hvad det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) nys udtalte om, at de bemidlede maa have Ret til at være i Kasserne, saaledes at de, hvis de atter bliver ubemidlede, straks igen kan nyde Rettigheder som Sygekassemedlemmer. At de bemidlede skal betale noget mere i Kontingent end de ubemidlede, er en anden Side af Sagen. Det synes jeg egentlig er ganske rimeligt.

Men jeg gaar et Skridt videre end det ærede Medlem fra Verringe, idet jeg maa hævde, at vi har en moralsk Forpligtelse til at forme Loven saaledes, at de ubemidlede Medlemmer, som er smidte ud af Sygekasserne, faar Ret til at komme ind i dem igen. Nu ser jeg vel, at der i Lovforslagets § 6 staar noget om, at hvis de paagældende melder sig inden et Aars Forløb, skal de have Ret til at optages igen uanset deres Alder; men jeg tror, at de ogsaa bør genoptages uanset deres Helbred. Det er nemlig moralsk forkasteligt, at man har givet en saadan Lov, hvorefter de har maattet udtræde af deres Sygekasse. Det er en Uret, man har begaaet imod dem. Jeg har intet imod, at der fastsættes en vis Tidsgrænse, indenfor hvilken vedkommende skal melde sig, og om det bliver et halvt eller et helt Aar er mig ogsaa ganske ligegyldigt.

Jeg beklager, ligesom de øvrige Medlemmer, der har haft Ordet i denne Sag, at man heller ikke denne Gang er naaet til en Ordning for de kronisk syges Vedkommende; det er efter min Mening Statens Pligt at komme disse ulykkelige til Hjælp, at række dem en hjælpende Haand. Jeg beklager i høj Grad, at det Forslag, som for tre Aar siden blev stillet af de københavnske samvirkende Sygekasser, ikke kan gennemføres, Forslaget om, at man gav Sygekasserne et forhøjet Statstilskud for de kronisk syge, og at disse saa skulde have Lov til at være Medlemmer. I det Udvalg, som for tre Aar siden var nedsat angaaende nogle Ændringer i Sygekasseloven, og af hvilket jeg havde den Ære at være Medlem, fremkom et Forslag om at nedsætte et Underudvalg med den Opgave at udarbejde Forslag, i Kraft af hvilket der kunde ydes Pleje til kronisk syge udenfor Hospitalerne. Hospitalet er jo nemlig kun til for at helbrede Folk, ikke for at pleje dem, der ikke kan helbredes. Saa